

Register.

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

I

Sid. 1-2 Byggnad och bygdegille.

" 3-10 Historier om väckelsekretsen

11 Flygande drake

12 Fingering

13 De dödas julotta

14 Santa bloss

15 Granisse

16 Gäst på guldstolten

17 "Hälsningarna"

18 Jul, släkten på golvet.

19 Loppeskid genom "Noens kudar"

20 Liktävling

21 Lindorna

22 Lysen

23 Majning för lite

24 Mars

25-28 Mars och marskr.

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

II

- Sid. 29 Midsommer
30 Midsommarsbål
31 " majdång
32 Väcken
33 Myrsbjörna
34-35 Ormskatten
36 Sista kårren
37 Sjön blommar
38 Sjövären
39 Sten på goldstolpar
40 En svart hund
41 " " "
42 Trillingstadens
43 Slappansitt
44 Väsen vid "Oggestuan"
45 " " "
46 Årens spel
47-50 Historier om Svane Orm

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Sven Göransson är 82 år gammal ,men ännu
kry och frisk.Han har ett utmärkt humör
och det är ett sant nöje att höra honom dra
sina historier,självpupplevade eller erhållna
först i andra hand.Han har en livlig fantasi
och han tror blint på alla folktorns gestalter .
Han har under många år bott på Nunnäs som
fiskare och han var endast tio år gammal,
då han kom till orten.Ringsjötraktens
traditioner har han därför i gott minne.

Brytning och

"brydegille".

Allra längst tillbaka i tiden var det både karlar och fruntimmer, som hjälptes åt med brytningen, men sen blev det bara karlar. Man hade endast den s.k. "torresan" som gjorde brydestuan i ordning och så en piga från gården, som hjälpte henne. Men till att bryta var det endast karlar. Man hade mat med sig vid brydestuan den s.k. "Brydemaden", och den bestod av bröd med ost smör och äggkaka och så brännvin så mycket man ville dricka. Brödet var runda kakor, som man delade i fyra delar och så fick var och en en sådan bit.

Då man hade slut på ~~äran~~ arbetet samlades man

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

4

hemma på gården till "brydegille". Och då hade man alltid riktig gillesmat. Man fick ost, smör, kött och risengröt och så brännvin förstås. Efteråt fick man sen brännvin och kaffe. Till brydegillet samlades både pojkar och flickor och där dansade man också till en bit utåt natten.

Bäckahästen.

Nere till Åkes' i Häggenäs såg man ofta
bäckahästen. En gång kom han och gick tvärs iganom
stugan, då de låg och sov. Ty han kunde förvandla
sig hur han ville, det var bata det att han alltid
hade en hästafot. Den kunde han aldrig bli av med.

Glåne
Festa led.
Fru Hapla Son

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNE

4/

Bäckhästen.

Det var en gång fiskaren Göns Nilsson borta i
Sätöfta, som hade vatt borta hos fiskaren i Fulltofta.
Det var på vintern, när det var is på sjön, och han gick
på isen hemvägen över sjön. Då fick han se en karl, som satt
en god bit ifrån honom på en glindersläde och pilkade.
Och han skrek på honom flera gånger, men han tycktes inte
höra och ju närmare han gick desto mer gled den andre undan.
Då blev Jöns Nilsson till slut förbaskad på att gå efter
honom, för han var lite full, och så skrek han till den andre:
"Dra du åt helvete mä de din satan!" Men då fick han se en

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

5

smäll, så att han fick ett stort hål tvärsigenom kinden, och

han fick gå med det länge innan han fick det läkt. Det

var bäckahästen, men om han bara hade tigit stilla och inte

brytt sig om honom, där han satt och pilkade, så hade det

visst inte hänt honom någonting.

6
Jag
Festa b.d.
Fulltofta Sm

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bäckhästen.

Jag kom en gång, när jag tjänste hos fiskaren i Fulltofta och skulle gå hem snett över udden här. Och när jag då kom upp till en stätta, som ligger en bit oppe i skogen, så höll där en sån jäkla grann ryttare rakt framför mej. Men då slog det mej precis, att det kunde vara nåt rackartyg, så jag gick så försiktigt fram, tills jag inte var mer än några alnar ifrån den. Där stod jag och tittade på den. Och den var så fin och den blänkte och var så putsad så. Men jag tänkte: "Jaså, de ä du här håller", och jag gick

K. Frode, Fullmakt
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Yr. H. M. (Påbörj)
Hand

7

inte närmare. Och då bäst det var så bar det av ut i sjön

så att vattnet stod omkring honom. Det var bara bäckhästen

som trodde att han skulle lura mej, men det gick ju inte.

Skane
Frosta hd.
Fulltofta sn.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Albert Nilsson
Lund

8

Bäckahästen.

Bäckahästen, han höll till här mycket förr i tiden,
men numera tror jag inte, att det finns nåt sånt. Här bodde
fiskaren Jöns Nilsson, och hans töser var ute om kvällarna,
och de blev minsann kyssta av 'nom, för de fick munnar
så stora så ibland.

Skane.
Frosta
Fruentapla Sn.

En gång då jag kom ner till Bäckskarten
sjön vid hällningen fick jag se
nånting egenömt. Det var ju
som om det höll på att gå ner och
sjön låg alldeles spegelblankt och stilla.
Och då fick jag se en stor vit båt
med tolv vitklädda fruntimmes i, som
låg ute på sjön. Och det var på den
tiden, då det inte fanns några vita båtar
här vid sjön. Jag sprang hem till
Johann och han följde med ner till

sjön, men då vi kom ner, så fanns
där ingenting. Det var ingenting annat
än bäckkastén, som var stå i gen, för
han brukade ha sin gång här överudden.
bär till den andra sjön.

1891 //

17

Flygande drake.

Det var en gammal gubbe, som brukade dra omkring här i trakten
förr och slipa rakeknivar, och han brukade alltid säga,
att han så ofta sett draked, ~~ENNE~~ som flög omkring i
luften så det sprakade och gnistrade omkring honom.

Fingering
Det var en kätting, som bodde
här, som hette Herrens Sköld. Han tog
då vi såhört smiset från oss. Men vi
gick vi till "Slinken" i Espinge och
han hjälpte oss till smiset. En gång
kom kättingen gärdte här firti och
gick ner till ställen vid Ljun och vände
och sen gick vi värt smis igen. Det var
Slinken som hade ställt hit henne.
Men då han kom mid för värt gjade
han sig osynlig. Vi såg henne inte
förinnan nere vid ställen.

De dödas julotta

Min far och mor talade om, att en gång då de kom
ovanligt tidigt till julotta på juladagsmorgonen, så var
där alldeles upplyst i hela kyrkan, och det spelades och
sjöngs där inne, som om där hade varit riktigt mässa. Men
då de kom in, så var där alldeles fullt med döda människor
i kyrkan, och då var där en, som sade till dem: "Vad skall
de levande bland de dödas ottesång?" Och då skynda de sig
ut ur kyrkan igen. Det var de dödas mässa, ty de brukade
hålla mässa tidigt på juladagsmorgon innan den riktiga
mässan började.

Gastabloss.

Det fanns förr gastabloss, som foro omkring och lyste.

Det var lantmätare, som hade gjort orätt vid mätningarna
och så hade det kommit upp ont av det där och det var det , som
for omkring; Här syntes ofta sånt förr i tiden.

S. Kanc
Ther
Fuultoft

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

1716 at Måsson

25

Goanisse.

Man brukade sätta knappnålar i trösklarna ,
för att inte goanisse och troll skulle kunna komma in
och förstöra någonting.

Och skärtorsdag brukade man sätta stäl i göd-
selhögarna till skydd mot häxorna , som då voro ute och
vändes.

Gård på guld-
Nere till Nils Måns' i Nunnäs, där fanns spöke stöttor
och allt möjligt rackartyg. Där stod gården på guldstöttor
varje julafton.

Och man berättade, att varje gång, som Nils Månsson
kom ut på logen så stod där en lampa i den ena hörnan och
brände, och där fanns då ingen, som hade tänt nån lampa
där.

Härre vingar.

Härrevingar var farliga att komma ut för. Det var en gång en käring, som kom in i en härreving och bäst det var hade hon entt nystan i kjortelen. Det var nåt trollnystan eller sånt, som hon hade fått tag i 3

Jul.

Om jul brukade man ta in halm och stö på golvet,
och sen skulle alla ligga i halmen över natten. Halmen fick
ligga kvar till annandagen, då den togs ut igen.

Jul.
Halmen på
golvet

Grane
Frosta hvd
Fullhufvud osv.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Uppst. av Albert Nilsson 19
1928. Lund

Lappskåd genom "Noens "

Det var många, som fick lappskåd förr i världen

hundar.

Det var nånting, som man kallade "Noens hundar",

och det var nog genom dem, som man fick det. Min

"kve ga" och en piga till, som hon tjänste tillsammans

med kom ut för det en gång. Men numera finns det ingen-

ting sådant för åskan har nog förstört det.

Likbärning.

Då man bar de döda till kyrkan förr i världen, bar man dem på s. k. liklakan, som voro långa/5-6 alnar/och hade vävts enkom för detta ändamål. Sen var man olika många till att bära beroende på hur lång vägen var till kyrkan. Ibland var man två och ibland tre bärslag.

1891:21

21) 14745 Alb (Nelson)
14745 Frau G. G. G. G.

Lindome

Lindome

Lyse.

Det var mycket vanligt förr, att man helt enkelt
hade en lertallrik med lite tran i, och i den lade man så
en veke av lingarn, och så fick detta utgöra den enkla
belysning man hade råd att hålla sig med.

Majning för lik

Då man majade för lik, vilket man alltid gjorde, då man ville visa någon, som var död heder, brukade man strö med finhackat eneris över hela vägbanan utan några mönster eller andra extra prydnad.

Det var en jäng en pige som tjänte Maria
på ett ställe. Och först det var en kväll
rekte hon sig och så ramlade klänningen
av henne så hon blev rent naken och så
frösom hon. Men var flera och hennes
som hade krapit igenom en "filaken"
innan hon fido henne.

Fruntimmer som oro maror Mara
eller karlar, som oro varalrar hade och varalr
blit det för att deus mor hade bunt
sig samt ät. Det var en hel del fruntimmer,
som brukade taga en "förlämn" och ställa
opp och krypa igenom för att de skulle
få en lätt förlösning, då dom var med
barn. Och de barnen, som sen föddes, de
helt maia eller varalr.

Det var en gång en, som var gift Maria och
med en morsa men han visste inte morsas
omiet. Men så en gång skulle de ut
och lägga ihop kö, och då sade han
till henne: "Om det nu skulle komma
om hund till dej på jättat så ^{sticker} hagg
inte utan bara stå!" Och han lovade
hennes att han inte skulle sticka. Och
när sen hunden kom så begrep han att
det var hans huska och så sade han: "Fri,
du är en morsa." Och då blev han fri från

att vara det länge. Men om det var
någon, som var led, som man sade så
till så kunde den säga: "Ja, då kan du vara
så länge som jag har varit." Och då
blev den andre man eller manns

Det fanns maror från och de Maria
brukade alltid kalla kätters man, så
att den var alldeles möjlig att få gyp.
Jag tjänade en gång hos en brude och
konstred maran var enda nåt. Men
om man bara kallade dem vid namn, så
lät den bli. Hans kvinnan brukade alltid
kalla honom vid namn, då hon hörde
honom stöna och då släppte maran
honom

Skåne
Frosta
Fulthöjda

upptecknat av Mikul Nilsson
Lund

Midsommar.

Om midsommar brukade ungdomen samlas på olika platser och roa sig med dans och annat. Majstång hade man inte för längre tillbaka, men sen brukade man ha en sådan. Den var en hög rak stång med tvärslå och klädd med grönt och blommor. En stor krans hängde uppe i toppen och på tvärarmarna hängde en eller två på varje arm.

Sk.
Frosta hd
Frostafla

Uppl. Albert Nilsson, Lund, 1891

30

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Midssommar.

Bål.

«Man har även brukat tända eldar kring sjö om ^{ö/}midssommar
och ungdomen samlades där. Det var stora bål av ris eller
också brände man tjärtunnor.»

p. (H. L.)

X

Midsommar.

Majstång

Om midsommar brukade ungdomen samlas ute vid en väg-
korsning eller på ett annat lämpligt ställe och resa en
majstång. Majstången var en hög stång med tvärträ, klädd med
grönt och blommor och med kransar på tvärträns ändar och
oppe i toppen. (Se fig.)

Näcken.

Näcken

Näcken och bäckhästen det var detsamma. det var en gång en del skoleglyttaåsom fick se en vit häst och de skulle ju bevars rida på honom. Och ju fler som klev opp desto längre blev hästen. Men så var där en liten en, som inte kunde nå opp, och då skrek han ~~XXXX~~ "Ja' nåcker inte opp." Och då försvann hästen med detsamma, för att det var någon, som nämde honom vid namn det kunde han inte tåla, och när pojken sade "Ja' nåcker inte opp", så försvann han med detsamma.

Skane
Frodo
Futlofta

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

33

Mynt. 1891 (Påskan)

När jag kom hit, då jag Gå med stjerna
var titen pojke fanns här en gäbbe, som om nyår.
brukade gå omkring med stjerna
om nyår.

Skatter.

ORMSKATT

Ormskatten.

Jag tjänste en gång hos en gammalfiskare vid
västra sjön. Och en gång var jag ute och gick och fick se
en hel del med ormar i ett stenrös. Och då sprang jag hem till
gubben och talade om, vad jag hade sett. Och då följde gub-
ben med mej bort till stenröset, och så tog han någonting ur
fickan och slängde mitt in bland ormarna. Och sen sprang
han mot hemmet allt vad han kunde. Och i stenröset rök det och
small det till så faseligt så, och sen kom det opp en alldeles
vit orm, som bet sej i svansen och rullade efter gubben allt

vad han kunde. Men gubben sprang hem och smällde köksdörren i efter sej, och precis som han hade stängt dörren, var ormen på trappan, och då small det till och sen blev det bara en liten fläck kvar av ormen. Men sen var det gubben, som tog mej med sej och så gingo vi dit och började gräva efter pengar. Och gubben hittade en stor kista alldeles full med pengar, och så fick jag 2 kronor för att jag var med och fö att jag skulle tåga stlla med att vi hade hittat pengar. Då var jag ju liten och brydde mej inte om'et och jav begrep ju ingenting heller, men sen har jag ofta tänkt, att jag skulle gå tåäl gubben och säga till honom, att han kunde gott ge mej lite mer, när han hade fått så mycket med pengar själv;

Fulldöpta, &c

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

afan /

7 traktören af Fulldöpta

Sista kärran

brukade man binda tre band om
den sista kärran, som man högg på
ett åkerfält och den hängdes sedan
bakt på lasset då man åkte hem
den. Den kallades alltid "kärningen."

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

37

Kane
Frodo
Fulltofta

Myrskas Albert Nilsson
Rind

Sjön blommar.

När sjön blommar/det gör den vanl. omkring midsommar/
då är det inte bra att bada, ty man kan då lätt bli sjuk, om
man gör det;

Sjöväsen.

Man talade om, att man förr i världen kunde få
se många granna bilder nere i sjön. Det hände, att
folk fick se dem, som såg ut alldeles som människor
i vattnet, och de voro så granna så granna? Men
bäst det var vore de försvunna. Och det var bara i
solnedgången, som man fick se dem

Sten på guld^{en}_{en}

-stolpar.

Nere i Hogåramöllebacken finns en sten , och
om den sade man alltid förr , att den stod på guldstolpar
varje julafton. Det var småfolk, som höll till där.

En svart hund.

Strax ute vid sjön nere vid Nunnäs finnas en del flata stenar uppställda, som man påstår vara resta av nunnorna, som en gång funnos där. Vid dessa stenar brukade ungdomen förr i världen samlas och roa sig med dans och annat skämt. En speleman anskaffades lätt och man gav honom kanske en tjugofemöring eller så ungefär. En gång, då en del ungdom höll på att dansa på denna plats fick man se en stor, svart hund, som stod inne mitt i högen, men då fick miunsann alla bråttom hem och ingen vågade sen dansa på den platsen. Hunden, som man hade sett var svart men han hade en alldeles röd tunga, som hängde utanför munnen på honom.

Den svarta hunden.

Då jag tjänade till Per Pers' var jag en gång
yte och gick. Och det var så där så det började mörkna
, och bäst som jag gick där, fick jag se en stor svart
hund, som kom ut från ett sädesfält och sen försvann
igan. Men jag sade ingenting, ty det är alltid bäst
att inte säga någonting, så blir man inte sjuk efteråt.

Skatter.

Tvilling a-
stutar.

Här pppe i Häggenäs hade de en skatt , som de skulle
ta och dra opp med ett par tvillingastuda. Och de satte
studarna för , men så var där nån , som inte kunde vara tyst,
för de sade, att hela skatten flög ut i Ringsjön.

Staffansritt.

Staffans ritt

Ännu brukar man rida staffan i trakten av Häggenäs
Man rider från gård till gård, och på varje ställe skall
man bjuda på staffansridarna, så att dessa vanligen bli
ganska osäkra i sadeln till slut. Och det händer ibland,
att en häst kommer hem igen och har lämnat sin ryttare
i nån väggrop. Man sjunger en visa:

Väsen vid brydestugan.

*Väsen vid
brydestugan*

Vid brydestuorna sade man att en hel del otyg
höll till förr i världen. Så brydestuorna låg ju så avsides,
och där gjordes rätt mycket ont, och det var väl det onda
som skulle opp och visa sej ibland.

Väsen vid
brydestugan.

Det kunde hända ,att man i Häggenäs' brydestua
långt sen folk hade slutat att bryta,kunde höra,hur det
bröts där oppe .Där var en sån väldig fart i "brödorna"
och man kunde höra, att det gick undan raskt undan.Det
var allt möjligt otyg,som höll till på spåna där platser.

Sk.
Första del.
Fulldrofta s:an

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

46

Uppst. All. Västman

Älvens spel.

Älvens spel

Älvens spel, det var bäckhäst och sånt
där sattyg, som lockade folk. Det spelade så vackert och det
var ju inte så konstigt, för mäntro sånt där ont det kunde nog
göra sej vackert för att lura folk. Om man började dansa
efter älvaspelet, så kunde man inte sluta igen, utan då locka
det en ut i sjön.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Ss. 47-58.

Historier om Iron Ore.

Sven Ome var alltid orän
med studenterna inne i Lund. Så
en gång, då Sven Ome hade kommit
in till staden, hade en hel del samlats
utanför staden för att pygla honom, så han
kände hem. Men Sven Ome anade det och
köpte en tiralnaspans och lade på
träns över staden och sen lade han
sig själv rakelång på bottnen. Sen
sopade han undan dem allesammans,
då de stod samlade vid vägkanten
för att pygla honom.

Sven Ome och
studenterna

En gång var Soren Ome Soren Ome och
inne i Lund. Och då samlades där studenterna
en hel hop studenter runt omkring
hon och chatta hela sej på honom.
För de var alltid frivilliga på honom.
"Vilket är din gamla man?" frågade en
av dem. "De" kan jag inte säga, förän
jag kommer upp på henne", sa Soren Ome.
När han sen kom upp, mötte han spionerna
i månen och så sade han: "Kan du inte
gå, djärta studentkora?". Så fick
de sej en klara igen.

Det var en gång en fin Sren One och
dam, som skulle övers en å. Så kom dammen.
Sren One gämbes och lyfte på hatten
och sade: "Hej, fröken, jag skall hjälpa
fröken övers. Sitt rej bara på mina armar
så skall jag bära fröken övers. Men
när han sen kom mitt i ån, stannade
han och så sa han: Ja, nu tygs (orhas)
jag inte mer, så nu får fröken själv
gå iland." Så släppte han henne
där mitt i ån.

Sren Orne var en gång inne hos en pottemagare i staden. Så tyst
det var bjögade han skratta: "Det tar på
me, det tar på me!" - "Va tar på de?"
bjögade pottemagaren. - "Välkommen,
välkommen," skrek Sren Orne. - "Välkommen
du ända in i H-t," svarade pottemagaren,
och Sren Orne till att springa omkring bland
alla pottorna med pottemagaren efter,
som skrek: "Ta fjäll'en, ta fjäll'en. Och
Sren Orne skrek också: "Ta fjäll'en in fjäll'en!"
Så ingen visste vem de skulle ta först.

Sven One bodde vid en br.

Sven One

En roade han sig med att taga opp
brobjälkarna och lägga bara pinnen
dit i stället. Sen låg han opp i ett
gavelfönster och tillade på och när det
kom nån och körde ner i ån skrek
han: "Nu spulas" oren!". Det var fönstret
bara som "leked" av honom.

Sven Ome kom en gång ut på stället då han skulle resa till "Hälsö".
Och det var på kvällen så
Sven Ome gick in på ett ställe och
frågade om han fick ligga där över
natten och om han fick dricka en
"vår" om han hade med sig. "Jo,
det får han ja."

A 1544

Sven Ome gick in och
tog in "våren" och drack den och
frågade den och gjorde prösa.
Men en prösa stoppad han på sig

innanfrö ricken. Sen om morgonen,
när Sven One skulle köra sin vagn, så
han till bonden: "Nu skall du gå in
i stugan och sätta dej vid bordet och
så skall du slå tre gånger i bordet och
säga: "Vad jag inte vet det får jag veta."

Ja, bonden gick in och
satte sig vid bordet och sade: "Vad
jag inte vet det får jag veta!" Så
bäst det var kom prästen in och
så sa han: "Det vet inte att
jag har legat hos mormen i natt
för tre." Sen bäst det var kom
kärningen in och så sa han: "Du vet
väl inte att jag har legat hos
mormen i natt för skinnets?" Sen
till sist kom prästen in, så sa han:
"Får vet väl inte, att det är väl

"vår", som man skallade i när?"

Da skulle bonden efter Sren
One, men när han såg honom, tog
bara som One öpp sin korr och vittade
mot släben och han om igen allt
vad han kunde, för han trodde,
att Sren One skulle stjälta honom.

Sven Örne kunde en gång
en del bönder då de kommit in till
stan. Han gick omkring till de olika
spisställen och beställde sin middag
till flera personer. Och så betalade
han den i förväg och gick. Sen
träffade han en del bönder och bjöd
dem med sig in allsamman på
middag. Och när de hade ätit så
skulle Sven Örne sätta betalningen
och han bara tog till hatten, som
han hade, så sa han: "Ja, det

Sven Örne och
bönderna

A 2 1539

1891

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

56

är väl betalt? " — "Ja, ja för all
del " så nypassam och böchade.

Bönderna blev ju mycket
förvånade och när dom kom ut
så dom: "Du betalte ju inte."

— "Å, inte Sren Ome", bara jag
har till min hatt så är det betalt."

Bönderna tyckte ju att
det var en bra hatt, men de
trodde ju inte riktigt på det.
"Ja, vi kan ju gå in på ett ställe
till," tyckte Sren Ome.

Ja, de gick in på ett ställe
till och åt middag. Och när de
skulle gå, så tog Sren Ome till
hatten igen och det gick på samma
sätt som innan.

Men då ville bönderna

köpa hatten, för de tyckte att det var
en utmärkt hatt. Men så tyckte
de i alla fall, att de skulle försöka
på ett ställe till för att vara riktigt
säkra. Ja, de försökte ett ställe till,
men det gick på samma sätt där.

De köpte de hatten av
Sren One och betalade en massa
pengar för den. Och Sren One gick
till och med en mycket finare hatt
i stället.

Men som skulle ja
bönderna prova den där hatten och
så höll de ja på att få stycka,
när de inte ville betala. Och till
 sist blev de utsparkade allihop.

Om den berömda stroggen Iren Oues död
Iren Oues död berättas det att han
en gång i nöd och nød tog sin
hustru och satte henne på havet
i en slabbaturna så att han berödes
och frändskall fick han sitta i
fängelse där han till sist dog.